

Bateriile nu sunt incluse

De: Jim Hohnberger

Maria era educată, profesionistă, căsătorită cu un medic promițător, trăind într-o casă imensă. Maria avea toate motivele să aibă o viață fericită, sau cel puțin așa credea ea. Iubea copiii și dăduse naștere la patru în șase ani de căsnicie, dar calitatea vieții pe care o ducea începuse să se deterioreze.

“Mă străduiam să-mi păstrez calmul și să nu-mi pierd cumpătul cu cei mici. Am încercat să fiu răbdătoare și să suport tot zgomotul și dezordinea din casă, ceea ce este inevitabil când ai patru copii cu vârste până în șase ani. Dar deseori izbucneam și le vorbeam aspru. Devenise ceva normal. Nu voi uita niciodată seara în care am privit lung la mine însămi. Era târziu și Edwin era plecat să asiste o naștere. Înainte de culcare copiii erau plini de energie și foarte obraznici. Am încercat să rezist până când n-am mai putut, așa că am cedat și le-am atras atenția forțându-i să mă asculte. Mă simțeam oribil că am greșit din nou și am continuat să strig la ei, spunând că mi-am pierdut controlul din cauza neascultării lor și am dat vina pe ei. 'Vouă chiar nu vă pasă de mine? am țipat eu'. Cu lacrimi în ochi, fiica mea de cinci ani a răspuns: “Ba îmi pasă. Încerc să-ți fac pe plac, dar, indiferent cât de mult mă străduiesc, nu reușesc. Nu voi fi niciodată în stare să-ți fiu pe plac!” Cuvintele ei m-au frapat și mi-au frânt inima. Mânia s-a transformat în disperare când mi-am dat seama că răneam copiii care-mi erau atât de scumpi. După ce i-am dus la culcare am stat mult timp și-am plâns. Eram creștină de ani de zile, dar asta nu mă influența cu nimic. M-am rugat Domnului pentru eliberare dar mă simțeam fără speranță.”

Soțul Mariei, Edwin, era un om de succes. Ca medic de familie a devenit renumit și în scurt timp i s-a oferit postul de director, dar prețul pe care a trebuit să-l plătească a fost mult prea mare. Responsabilitățile sporite au adus cu ele provocări mai mari și toate necesitau timp. “În noua poziție a trebuit să mă confrunt cu câteva slăbiciuni ale caracterului meu și simțeam cum mă îndepărtez treptat de soție și de familie. Chiar și când eram acasă vorbeam tot timpul la telefon. Am fost un om religios toată viața. Eram fiul unui misionar, dar pe la treizeci și nouă de ani totul era o formalitate. Aveam tot ce era mai bun: o soție frumoasă, copii minunați și o slujbă fantastică. Aproape toată lumea mă lăuda pentru calitatea muncii mele, dar eram aproape mort în interior și nimeni, nici măcar soția nu știa cât de mizerabilă era viața mea.”

Creștini mizerabili? Chiar așa! În ultimii șaptesprezece ani am călătorit mult prin lume și credeți-mă că astfel de cazuri nu sunt excepții de la regulă, ci chiar regula. Sunt persoane care arată minunat în exterior. Uneori nici măcar familiile lor nu știu asta, dar ei da: în suflet sunt amărâți. Și totuși există o scăpare, indiferent de cum arată trecutul tău. **Nu contează situația în care te afli acum. Lucrurile pot fi schimbate începând de astăzi.** Dar înainte de a privi la soluție trebuie să privim îndelung la noi înșine. Înainte de toate trebuie să înțelegem problemele pe care dorim să le rezolvăm. Vino cu mine într-o călătorie în timp, în viața mea, pentru că noi doi nu suntem chiar atât de diferiți și fiecare dintre noi a experimentat dezamăgirea de a descoperi că bateriile nu sunt incluse.

Și acum îmi amintesc sentimentul acela de emoție a descoperirii când primeam un cadou de Crăciun împachetat foarte frumos. Eram nerăbdător să aflu ce este în interior. Oare era mănușa de baseball pe care mi-o doream? O cutie cu unelte? O pereche de teniși de firmă care m-ar fi făcut cel mai rapid copil din cartier? Am rupt ambalajul și am descoperit un jeep în miniatură. L-am scos imediat din cutie, nu mi-am pierdut timpul cu eticheta sau instrucțiunile de folosire și într-o secundă deja îi “făceam rodajul”. Bruuum! Bruuum! Tiiit! Tiiit! Buf! Scotem toate zgomotele potrivite pentru motor, frână și bineînțeles toate obstacolele imaginare pe care le urcam sau prin care treceam în aventura mea pe patru roți. Ce fericire era în inima mea și a fraților și surorii mele care se uitau la mine și uneori se alăturau jocului meu. Probabil că aș fi rămas mulțumit mult timp la această joacă egoistă dacă nu ar fi intervenit cineva mai înțelept și mai experimentat decât mine. Mi-a spus: “Fiule, ia adu mașinuța înapoi!” Eram ocupat cu împinsul mașinii printr-o junglă din covor, dar cum am auzit vocea tatălui, i-am pus cu drag mașinuța în brațe. Mă simțeam mândru de parcă aș fi fost în posesia unei mașini adevărate. Am observat că recuperase ambalajul și mi-a arătat două elemente pe care le salvase dintre rămășițele pachetului: o telecomandă mică și o etichetă pe care scria “Bateriile nu sunt incluse”. Nu prea știam ce voiau să spună acele cuvinte în legătură cu jeepul meu prețios, dar tata m-a tras mai aproape ca să-mi explice. Mi-a spus că jeepul meu nu este ca toate

celelalte mașinuțe pe care le împingeam. Această mașinuță era creată să folosească un alt tip de sursă de putere. Mi-a arătat instrucțiunile și mi-a explicat cum funcționează telecomanda. În timp ce intelectul meu în dezvoltare începea să-i dea de cap acestui nou concept am izbucnit: “Păi asta înseamnă că de-acum nu va mai trebui să-l împing!” Și un val de fericire mi-a inundat corpul. “Așa este fiule. Nu va mai trebui să-l împingi.”

Cumva, pe măsură ce am crescut până la maturitate, nu am echivalat niciodată experiența mea cu jucăria fără baterie cu viața pe care o duceam. Dar dacă ne oprim și ne gândim cu toată sinceritatea, ne dăm seama că majoritatea suntem ca micuțul Jimmy Hohnberger. Ne împingem în viață ca niște mașinuțe fără baterii. Nu critic pe nimeni ci vorbesc despre mine și viața pe care am dus-o. De mic am fost învățat ce este munca grea. Provin dintr-o familie stoică germană de oameni buni, întreprinzători și încăpățânați. Atunci când ni se spunea să facem ceva, se aștepta de la noi să sărim și dacă nu săream, în scurt timp ne doream să fi sărit. Am privit religia prin aceeași prismă. Dacă asta mi-era dat să fac, asta făceam. Am făcut-o și astfel mi-am câștigat reputația de copil bun, numai că aveam o singură problemă. Mă duceam la biserică, mă duceam la școală, eram acceptat de biserică și totuși nu puteam controla domeniile vieții care adesea îmi dădeau bătăi de cap. Aveam dorința sinceră să-L slujesc pe Dumnezeu, dar era frustrant atunci când mă împiedicam de aceleași obstacole. Aveam un tip de religie lipsită de putere. În cele din urmă am renunțat să mai încerc deoarece pentru mine părea că pur și simplu nu funcționează.

Câțiva ani mai târziu un client mi-a deschis Biblia și din ceea ce odinioară consideram a fi o carte de povestiri și basme a ieșit logică, ordine și răspunsuri la întrebările pe care mi le puneam în legătură cu modul în care ar trebui să trăim. Toată viața mi-am dorit ca cineva să-mi arate cum să fii creștin și cum să fii împăcat cu Dumnezeu. Simțeam că prin înțelegerea doctrinelor voi reuși să ating acest țel. Aveam aceeași voință cu care am fost învățat de mic și am început să pun în aplicare cu conștiinciozitate învățăturile Bibliei. **Ceea ce nu am înțeles atunci era că doctrina, oricât de corectă ar fi, împreună cu o puternică dorință omenească de a realiza schimbări în viață, nu este creștinism.** Nu, Biblia vorbește despre acest aspect ca “având o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5). Să te joci de-a biserică este o ofensă atât pentru Dumnezeu cât și pentru om, iar aceasta era exact ceea ce făceam eu. Mă jucam de-a biserică.

Aveam o religie de formă sau așa numita religie de amvon. Arătam destul de bine în exterior, dar testarea caracterului se face pe dinăuntru. E felul în care mă port cu soția, cu copilul sau cu câinele meu. Gândurile pe care le încurajez și sentimentele care-mi sunt dragi determină dacă religia pe care o practic are vreun efect “salvator” asupra mea. Dacă mă împing înapoi și încolo prin forțe proprii atunci religia pe care o am nu are nici un rost.

Ucenicii aveau putere. Erau doar o mână de oameni și totuși au răsturnat lumea în mai puțin de o generație. În ziua de astăzi sunt milioane și milioane de creștini și totuși se pare că nu au nici o putere. Probabil că nu suntem ceea ce pretindem. Fii sincer cu tine însuși. Îți poți controla temperamentul în orice situație? Dar sentimentele și emoțiile? Le-ai predat Domnului? Te enervezi vreodată pe soție, pe copii sau pe patron? Poftele și pasiunile tale sunt controlate de rațiune sau ele te controlează pe tine? Dar cuvintele tale? Îți filtrezi cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le articula? Te-ai mai duce la biserică dacă s-ar pune o casetă cu felul în care te-ai purtat acasă săptămâna trecută? Un pastor a venit să-mi vorbească într-o pauză de prânz în timpul unor seminarii de o zi. S-a așezat la masă și mi-a spus: “Jim, sunt un fățarnic și un șarlatan”. M-am întors spre soția mea, Sally, și am întrebat-o înmărmurit: “Ce-a zis?” “A zis că este un fățarnic și un șarlatan!” a răspuns ea mult prea tare. “Șșt! Știu ce-a zis, numai că nu-mi vine să cred că a spus-o.” M-am uitat la acest bărbat care stătea lângă mine. Era conducătorul bisericii nu doar liderul comunității.

“Cum adică ești ‘un fățarnic și un șarlatan’ ”?

“Păi, atunci când sunt într-o, știi tu, în față, reprezentantul bisericii, toată lumea crede că sunt un fel de gigant spiritual. Mă prefac, pun o mască, dar acasă, cu soția mea sunt un șarlatan.” El a fost sincer, prietene. Noi suntem? Cum ar arăta filmul vieții noastre?

Acest fragment a fost preluat din cartea “Viață din belșug” de Jim Hohnberger, Editura Zappy’s.